

Autor: Charles Jansen

Slabost a plytkost „tradiční“ pravice byla a zůstává terčem opakované drtivé kritiky z řad skutečné pravice. Už roku 1896 Robert L. Dabney popsal americké republikány jako „stranu, která nikdy nic nezachová,“ a která vždy bručí proti každé nejnovější levicové inovaci, aby ji nakonec volky nevolky přijala do té míry, že se stala „pouhým stínem, který věrně následuje radikalismus při jeho postupu kupředu.“ Tato vyprázdňenost umožnila, aby otěže strany – ovšem že po provedení **náležitých čistek** mezi příslušníky staré gardy – převzali do rukou kryptotrockističtí neokonzervativci.

Už jen opakování kritiky tohoto typu však naznačuje, že pouhý důkaz – a jeho opětovné znovunalézání – sám o sobě nestačí. Kritici sice měli pravdu, systém „silné levice a bezpáteří pravice“ však proměnit nedokázali. Psi sice umějí na karavanu štěkat, ne ji však vést a ani ti nejpronikavější kritici *Konzervatismu s. r. o.* v USA zatím skutečné moci nikdy nedosáhli.

Guillaume Faye

Mimo hlavní proud stojící pravice tedy musí hledat alternativy, kterou jdou dál a hlouběji než k této „prosté“ kritice. O totéž se však dlouho před námi a nástupem internetu zdatně pokusili jiní. Přestože se o nich v hlavním proudu dnes takřka nemluví, podařilo se těmto disidentům vytvořit poměrně široce rozkročené intelektuální hnutí blízké francouzskému deníku *Le Figaro*. Dostali se v intelektuálním světě do módy, vyvolali rozsáhlou debatu o širokém záběru politických témat, a aby nahradili levici v její pozici kulturního hegemonu schopného utvářet normy, narativy a ústřední koncepty mainstreamu, pouštěli se i do skutečně průkopnických oblastí. Toto hnutí vešlo ve známost jako *Nouvelle Droite* („Nová pravice“).

Jakkoliv to snad mnohé překvapí, biologická podmíněnost inteligence, rozdíly mezi pohlavími, platnost eugenických zásad, indo-evropsko-árijské kořeny euroamerické civilizace – o tom všem a mnohém dalším psala a mluvila tato smělá „Nová pravice“. A mezi přispěvatele jedné z hlavních publikací nové pravice *Nouvelle École* (Nová škola) patřili muži jako Raymond B. Cattell, Hans Eysenck, Henry E. Garrett, Arthur Jensen či R. Travis Osborne. Mnohé z jejich tezí se překrývaly s dnešním **neomaskulinním** hnutím. Pochopitelně si tím vysloužili hněv a nepřátelství marxistů, kteří jim spílali do „fašistů“ a „rasistů“, ale přinejmenším nějaký čas jako by je útoky levice spíše stimulovaly, než oslabovaly.

Naneštěstí ale krátké období skoro-slávy následoval rychlý úpadek. S Novou pravicí spjatí lidé byli odejiti z *Le Figaro*, její časopisy jako *Éléments* a *Krisis* upadaly, média ignorovala její konference a počty přívrženců se začaly snižovat. Od konce 80. let se pak zajímavějších

zbytků nové pravice chopily spíše další a jiné formy disentu.

Jeden z čelních autorů Nové pravice, francouzský esejista Guillaume Faye, bez servítků nastínil zhodnocení chyb, jichž se hnutí dopustilo, v jedné z kapitol své knihy *Archeofuturismus: Evropské vize postkatastrofického věku*.

Ať už nás ideologické dějiny našeho hnutí zajímají nebo ne, vždy je na místě poučit se z chyb svých předchůdců. Kde Nová pravice neuspěla, tam se alternativní pravici a snad i disentu jako takovému musí vést lépe.

Příliš mělké sociální (tj. „ve skutečném životě“) zakořenění

Nová pravice usilovala o „gramsciánský“ přístup. Místo voleb se soustředila na kulturu, snahu dospět až ke kořenům levicové hegemonie a jejich konfrontaci s obtížnými otázkami. Ke změně systému nestačí myslet jen na volby („politické“), ale také tvrdě pracovat na tom, co lidé pokládají za samozřejmost: tedy „to dá rozum“ normy, koncepty a přesvědčení...

To je sice pravda, ale jak Faye zdůrazňuje, není to celá pravda. Gramsci si uvědomoval, že kulturní boj se musí opírat o institucionální moc. Jeho Italská komunistická strana lákala do svých řad hlavně intelektuály, chtěla však získat vliv mj. v odborových organizacích, aby tak vzala přívržence církvi – tedy vytvořit své vlastní instituce.

Nová pravice se mohla pyšnit skutečnými intelektuály a radikálními otázkami přilákala i pozornost médií. Její fungování ale až příliš připomínalo intelektuální klub 18. století, když postrádala společenské a institucionální ukotvení, a tak i schopnost přetavit radikální zkoumání v politické hnutí. Tato slabost umožnila předsedovi Národní fronty Jean-Marie Le Penovi zajistit si svým radikálnějším stylem prezentace větší zájem médií i voličů. Jak se média stále více soustředila na výpady proti Le Penově straně, na novou pravici „zapomněla“, a ta tak pozbyla svou schopnost vyvolávat veřejné debaty a přišla o svou relevanci.

Dnes nám internet, sociální síť a skutečnost, že tolika z nás otevírá oči („red-pill“) samotná skutečnost bez nutnosti zprostředkování médií usnadňují pochopit, co se vlastně děje. Ať už se ale budeme snažit sebevíc, jen v kyberprostoru vítězství vybojovat nemůžeme. Trump samozřejmě je (esej vznikla na jaře 2016 – pozn. překl.) požehnáním, na údajné „alternativně pravicové“ hlasy v jeho okolí bychom ovšem raději neměli příliš spoléhat.

Nejasnosti ohledně ústředních zásad

Nová pravice dobře věděla, co se jí nelíbí. Je to především geopolitické zotročení Evropy **strýčkem Samem** a rasové míšení a likvidaci kultur podporující globalistický mesianismus. Stavěla se také proti pokryteckému popírání lidské přirozenosti. Myslitelé Nové pravice však dostatečně jasně neřekli, za co že vlastně bojují.

Neschopnost vytvořit dostatečně jasnou politickou doktrínu časem dovedla Novou pravici až

k obraně vzájemně se vylučujících pozic. Například nostalgii po evropských koloniálních impériích a zároveň hláсанé obraně takzvaných práv původních (indigenních) národů a kultur. Dalším příkladem může být obrana etnokulturní integrity evropských národů doprovázená omluvami muslimek v Evropě se zahalenými hlavami ve jménu „práva na odlišnost“.

Tento stav se dá řešit dvěma možnými způsoby.

Zaprvé, jasně vymezit ústřední body svého přesvědčení. Položit a zodpovědět si otázku, co chceme a jak bychom odpověděli na dotaz po řešeních stávajících problémů. Nebo ještě lépe, čím nahradit to, co se nám nelíbí.

Zadruhé, narazíte-li na zastánce pozice, která sice zcela neodpovídá vašim ústředním postojům, ale může se stát dobrým spojencem širšího boje, je zcela v pořádku uzavírat zvláštní spojenectví – pod podmínkou, že nezapomínáme, co je pro nás skutečně důležité. Řada lidí na pravici tak příliš „nemusí“ *Égalité et Reconciliation* Alaina Sorala, který se snaží vytvořit spojenectví etnických Francouzů a maghrebských allogenních proti vládcům moderní subverze. Dokud však takovéto spojenectví oslabuje systém a pomáhá dosáhnout společných cílů, měli bychom jej hodnotit jako přínosné.

Obrana nesmyslných věcí

Nová pravice vystupovala – Fayeho slovy – proti „škodlivému a nivelizujícími křesťanskému evangelismu“ a pokračovala v Nietzscheho kritikách až do bodu antiklerikalismu. Podle hlavní postavy hnutí Alaina de Benoista není moderní lidskoprávní doktrína ničím jiným než chabou předělávkou primitivního (tj. původního) křesťanství, jež bylo samo ve velké míře zodpovědné za pád Římské říše.

Ať už si o tomto výkladu dějin a křesťanství myslíme cokoli, měli si tito lidé jasněji uvědomit, že církev rozhodně není hlavním nepřítelem – pokud tedy vůbec nepřítelem je. Jak zdůraznili už jiní, mnohem odvážnější i užitečnější by bylo vést útok proti těm, kdo jsou dnes skutečně u moci, než těm, u nichž tomu tak (snad) bylo v minulosti.

Tradiční katolíci, pravoslavní i další opravdoví křesťané už v té době patřili spíše na okraj. Nová pravice měla přijít na to, jak je začlenit do svého ataku proti slabým místům systému a vytvořit spojenectví s dalšími okrajovými hnutími a směry. Místo toho nenašla v boji proti elitám odvahu zajít dostatečně daleko a pokračovala v malicherných půtkách nad údajnou zodpovědností kříže za úpadek evropské civilizace.

Prvotřídní jurista a jeden z nejvýznamnějších politických i vojenských teoretiků 20. století **Carl Schmitt** kdysi prohlásil, že „politika je místem dělení na přátele a nepřátele“. Podmínkou politického úspěchu tak je správně rozpoznat svého úhlavního nepřítele a sjednotit se proti němu – i kdyby to mělo znamenat spolupráci s lidmi, které příliš nemilujeme. Čelíte-li protivníkům A a B, z nichž je A ten nebezpečnější, dává smysl spojit se s B. (Faye se ovšem vyhýbá debatám o židovské moci, když podle něj je „antijudaismus coby politická pozice

zastaralý, k ničemu a překonaný – a to i když se maskuje jako antisionismus“. Židovskou mocí ve Francii se opakovaně zabýval mj. Guillaume Durocher, např. zde.)

Špatně formulované výrazy

Ruku v ruce s tímto protikřesťanským duchem šla i velice nevhodná volba slov: kdybyste se průměrného „novopravičáka“ zeptali, v co věří, zřejmě by odpověděl, že je „pohan“, což může být ovšem problematické hned v několika ohledech.

Zaprvé je „pohan“ všeobecný výraz, který ale neoznačuje žádnou konkrétní víru. Nazvete-li se „pohanem“, teoreticky můžete věřit v cokoliv – podobně jako konzervativci donekonečna blábolí o svých nejasně vymezených „hodnotách“.

Zadruhé pochází slovo „pohan“ z latinského *paganus*, tedy hanlivého označení venkovanů, kteří zachovali věnost svým starým bohům. Jako „pohany“ začali nazývat ostatní lidi městští křesťanští apologetové. Jako velmi trefná analogie nám mohou posloužit progresivci oblíbené nálepky „reakcionář“ nebo přihlouplý „balík“. Jistě, přivlastnit si urážku a tak se vykreslit v pozitivním světle může být dobrý tah – ale proč se k němu uchýlovat u slova, které o svou dehonestující sílu přišlo už tak dávno?

Označením se za „pohany“ Nová pravice definovala sebe samu ve vztahu ke svým protivníkům – křesťanským apologetům, následkem čehož se však jejich vlastní identita odvíjela od protistrany. Namísto využití současného hanlivého označení jako „rasista“ nebo „misogyn“ si zvolili mrtvou urážku – a místo využití coby nástroje, ji povýšili do role celé identity. Takovéto přešlapy bývají osudové.

Chybějící praktický radikalismus

Díky své neotřetlosti se Nová pravice načas stala senzací na mainstreamové mediální scéně a otevřeným zpochybňováním obecně přijímaných levicových debat rozpoutala diskusi. Jak říká Faye: „Média si nemohou pomoci a útočí – a tím pádem poskytují publicitu – na ty, kdo je napadají.“ Strategie sice fungovala, žádala si však značné solidarity, motivovanosti, a odolnosti. Nová pravice měla ke svým úhlavním protivníkům zachovat nekompromisní postoj.

Namísto toho se její čelní představitelé pokusili částečně se podvolit politické korektnosti přijetím pozic ideologie Třetího světa, což zmátlo jejich příznivce, aniž by se díky tomu stali pro establishment byť jen o píd' přijatelnějšími. Nakonec pod neustálým tlakem a násilím levice ustoupili na pozice autistické izolace, kde úderné kusy vystřídal romantický duch „novopohanství“.

Jednou z největších výhod internetu nepochybně je jeho schopnost oddělit diskurz od jednotlivce. **Levice nehodnotí debatu podle její pravdivosti nebo smysluplnosti, ale na základě svých pocitů o konkrétním mluvčím. Na internetu však můžeme udit na slabé místo bez rizika okamžité ztráty zaměstnání a ostrakizace.** Jedna ze součástí naší široké koalice, manosféra, často zdůrazňuje základní kvality, jež nová pravice

přehlížela – finanční nezávislost, fyzickou statnost a schopnost využít chaosu ke svému prospěchu. Jsme tak lépe než naši předchůdci vybaveni podvracet oficiální narativ a provokovat sluníčkáře („*trigger*“ SJWs), pochopitelně se však nesmíme poddat uspokojení, dokud nezískáme zpět naši civilizaci.

Fetišizace zakořeněnosti

Dívčina počestnost je důležitější než šaty, které nosí.

Při chvále zakořeněnosti v duchu myšlení **Maurice Barrése** se Nová pravice postupně dostala až k fetišizaci těch nejmalichernějších prvků místního folklóru. Zuby nehty se drželi „zkamenělin“ typu obvykle dnes využívaného už jen jako lákadlo na turisty. Zároveň si stále více začali osvojovat ducha žití v minulosti a věnovali nemístnou pozornost historickým studiím a vzpomínání.

Folklorismus ovšem zaměřuje to nezbytné s vedlejším. Nez vítězíme (jen) řekněme, tím, že se na den sv. Patrika oblečeme do zeleného a budeme se prolévat pivem, protože někteří naši předkové byli Irové. Tzv. „menšiny“ využívají svou minulost – nikoliv ovšem napůl mrtvý folklór – jako účinnou zbraň proti vykořeněné bělošské většině, když si takto zajišťují pozornost i budují kariéry. Dějiny se nesmí stát přítěží, kterou nesmyslně vlečeme na hřbetě, ale něčím, co v nás skutečně žije.

V dnešním chaotickém a odpuzivém západním prostředí samozřejmě potřebujeme pevnou oporu, tu ale nenajdeme v kořenech, které se umenšily na **larp** nebo udičku na turisty. Stejně jako se neomaskulinní hnutí nepokouší vzkřísit mrtvou minulost a v křesťanství nejde jen o to, aby kněží dali rozhřešení hrdinským vojákům, kteří (ve skutečnosti) bojují s ISIS ve jméno oligarchů. Pokud prahne po kořenech – což u většiny z nás jistě platí – nastal čas znovu je vytvořit nebo oživit takovým způsobem, který v čase zhroucení kultury hlavního proudu může být užitečný.

Fatalismus maskovaný jako „realismus“

Známý konzervativce Thomas Sowell kdysi řekl, že jeden z hlavních rozdílů mezi pravicí a levicí spočívá v omezeném a neomezeném chápání světa těchto dvou částí spektra. Lidé na pravici vykládají svět coby inherentně konfliktní, člověk je podle nich limitován svou přirozeností a genetickými nedostatky a lidé také reagují na cukr a bič. Levičáci naproti tomu věří, že se věci i lidé dají donekonečna zdokonalovat a že na genetice nezáleží.

Pravda je však o něco komplikovanější. Moderní eugenika byla v zásadě progresivním hnutím a pravicově smýšlející podnikatelé bývají zpravidla tvořivější než aktivisté naklonění davovému smýšlení. Co je ale nejdůležitější, posunula se pomyslná branka. Levice, establishment dneška, se nám snaží podsunout myšlenku, že masová imigrace nebo ekonomický *outsourcing* je nejen prospěšný, ale také nevyhnutelný, zatímco předvoj nekonzervativní pravice (tzv. **kontradžihád**, jehož v současnosti nejviditelnějším představitelem je **Tommy Robinson** – pozn. DP) zůstal jedinou nadějí na přežití úpadku a

zhroucení kultury.

Závěrem

Nová pravice byla podnětným a snad i nezbytným předchůdcem. My však musíme být více než podnětní, musíme být přítomni. **Naše svatá válka si žádá myšlení i svalů, memů i pouliční akce, individuální tvořivosti spojené s kolektivní vůlí. Levice se nás bojí, protože o tolik převyšujeme konzervativní eunuchy i proto, že si uvědomuje, nakolik přitažlivá jsou v konečném důsledku naše slova pro bělochy, kteří napříč celým Západem čelí vykořenění.**

Mají důvod se bát, protože když se nám podaří vyvarovat se omylů Nové pravice, budou naše nedávné úspěchy teprve začátkem.

Úvaha Charlese Jensena **Seven Mistakes That Explain The Failure Of The European New Right** vyšla na stránkách The Occidental Observer 18. května 2016.